

ZGODOVINSKI ZBORNIK.

PRILOGA

LJUBLJANSKEMU ŠKOFIJSKEMU LISTU.

—••••• Izhaja v nedoločenih obrokih. •••••—

Leto 1908.

Ljubljana.

Številka 73.

Šematizem duhovnikov in duhovnij v ljubljanski nadškofiji l. 1788.

Priredil in priobčil Frančišek Pokorn.

(Dalje.)

4. Ljubno.

Janez Cerar (Zerer), župnik, Ljubljančan, star 49 let, je bil v mašnika posvečen l. 1765. na naslov Jakoba Zhurn iz Trnovega. Mož je zmožen, zdrav in krepak ter dober pridigar. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani. Služboval je 3 leta kot kaplan na Avstrijskem, potem pa v ljubljanski škofiji v raznih župnijah 10 let, l. 1770.—1774. na Sori beneficij, potem pa je bil beneficij v Ljubnem od l. 1778., koji beneficij l. 1786. povzdignejo v župnijo, na katero je bil umeščen 12. avgusta. Umril je v Ljubljani 12. julija l. 1794. Mož je bil jako ljubezniv in zato tudi priljubljen pri ljudeh, živel je zgledno.

Pavel Lipovec, zgodnjik, doma na Koroški Beli, star 65 let, je bil v mašnika posvečen 30. avgusta l. 1750. na naslov smlejskega gospostva. Mož je bil srednje zmožnosti, še dosti krepak, govornik pa ni bil izvrsten. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani. Službuje 36 let na raznih krajih, zlasti 18 let „in Greith“, od l. 1785. pa tu, kjer je za pljučnico umrl 19. marca 1788. Mož je bil rad med veselimi prijatelji vina, zato je bil pokaran.

Matevž Presterl, navadni duhovnik, domačin, star 77 let, je bil v mašnika posvečen l. 1739. na naslov šest mož Železnikarjev. Opešal je že na dušnih in telesnih močeh. Moralko in kanonično pravo je v Ljubljani dovršil. Služboval je 48 let po raznih žup-

nijah, največ pa doma v Ljubnem. Mož ni delal razločka med ljudmi, z vsemi je rad občeval. Bil je jako varčen, živel je zgledno. Umril je kot zlatomašnik dne 5. oktobra 1805. star nad 94 let.

5. Naklo.

Frančišek Srf. Koderman, župnik, Ljubljančan, star 68 let, porojen v šentpeterski župniji dne 3. oktobra 1721, je bil v mašnika posvečen 17. oktobra l. 1745. na naslov grofa Nikolaja „ab Auersperg“. Moralko in kanonično pravo je v Ljubljani dovršil. Bil je nadarjen pa tudi dober govornik. Telesno je že opešal vsled teže let, četudi je bil v mladosti krepak, zlasti na očeh je oslabel. Služboval je v raznih župnijah kot kaplan: v Smledniku v l. 1751.—54., v Naklem v l. 1754.—1755 in v l. 1759.—1760., kot župnik v Krašnji do 29. avgusta l. 1767., ko pride v Naklo, kjer je umrl za vnetjem 20. maja 1790. Mož je bil poštenega obnašanja brez napak in priljubljen pri ljudeh. Bil je potrpežljiv v svojih bridkih urah, zgleden duhovnik.

Tomaz Zupan, kaplan, doma v Krašnji, star 33 let, je bil v mašnika posvečen l. 1781. na naslov barona „ab Erber“. Mož je bil nadarjen, zdrav in tudi dober pridigar. Vse svoje nauke z bogoslovjem vred po novi cesarski določbi je dovršil v Ljubljani. Službuje izprva kot subsidiar, potem kot kaplan ves čas

v Naklem od avgusta 1787 do l. 1791., ko v adventu dobi jeseniško župnijo, ki jo vodi izprva kot upravitelj do 31. maja 1792, ko je bil umeščen. Meseca junija 1799 pa odide v svoj rojstni kraj, kjer je kot kurat izvrševal duhovno pastirstvo poleg svojega župnika, kateremu je bil naslednik od l. 1801. do svoje smrti dne 26. aprila 1817. Od sv. Jurija 1783 do avgusta 1784 je kaplanoval na Jesenicah, potem pa v Šmartinu, odkoder pride v Naklo. Mož je bil vesele, bistre narave, zgednega življenja brez strasti in napak, ljudje so ga radi imeli in spoštovali povsod.

6. Podbrezje.

Karol Jožef Kren, župnik, Ljubljčan, star 65 let, je bil v mašnika posvečen l. 1747. na naslov gospostva „Mokrice“ grofa Auersperg. Mož je bil nadarjen in dober govornik, telesno pa je že opešal, zlasti oči so mu oslabele. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani. Služboval je kot subsidiar in kot kaplan v raznih župnijah: na Sori od 1759. do 1766. Župnikoval pa je Podbrezjem v l. 1777. do 1798., ko se je 14. aprila preselil v večnost. Ljudje so ga radi imeli. Bil je poštenega obnašanja, brez napak, zgednega življenja.

Jurij Čebul (Zebull), kaplan, Ljubljčan, star 29 let, je bil l. 1787. v mašnika posvečen na naslov verskega zaklada. Mož je bil nadarjen, trdnega zdravja in dober pridigar. Bogoslovne nauke je dovršil v Gradcu. Služboval je 3 mesece Preddvorom kot subsidiar, odkoder pride v Podbrezje kaplanovat za 2 leti. Odtu gre v Dob za par let, na Vače l. 1794. do 1797., v Šmartije do aprila leta 1798., v Naklo do sv. Mihaela istega leta. Odtod gre za župnega upravitelja na Dobovec do l. 1801., ko pride za župnika na Brdo do l. 1805., v Vodice do l. 1815. Potem je bil župni upravitelj na Ovsišah do l. 1820., ko stopi v pokoj v Podbrezje, kjer je umrl 28. oktobra 1825. Obnašanja je bil mož lepega, življenja zgednega kot dober duhovnik, ki je bil ljudem zelo priljubljen.

Frančišek Stroy, razlokalist v pokoju, doma v Podbrezju, star 56 let, je bil v mašnika posvečen l. 1755. na naslov radovljiškega mesta. Mož je bil nadarjen, a telesne moči so opešale. Moralko in cerkveno pravo je v Ljubljani dovršil. Služboval je 10 let kot kaplan Podbrezjem, v Duplah pa kot beneficiat in lokalist v l. 1768.—1786., ko se preseli v pokoj v Podbrezje, kjer je umrl star okrog 60 let. Občeval je rad z vsemi in se spodbudno obnašal ter živel zgedno. Bolehal je na očeh in na nogah, zato je šel v pokoj.

7. Preddvor.

Andrej Novak, župnik, porojen na Jami, takrat še podružnici župnije Šmartin poleg Kranja, 21. novembra 1720. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani, kjer so ga posvetili v mašnika dne 18. decembra 1745 na naslov gospostva „Croisenbach et Wazenberg“ grofa Jošta Vajkarta Barbo pl. Waxenstein. Zmožnosti je imel lepe, na starost ga je kašelj hudo mučil zlasti med pridigo, kar ni bilo prijetno. Služboval je izprva kot subsidiar in kaplan na raznih krajih, v l. 1752.—1755. je bil „alumnus“ v Gornjem gradu, v l. 1768.—1772. vikar pri Sv. Tilnu „bei Schwarzenstein“ na Štajerskem, 2 leti je kaplanoval na Krki, l. 1774. je bil komisar v Gornjem gradu, od l. 1775 pa je župnikoval Preddvorom, kjer je umrl okrog l. 1790. Mož je bil sicer dober duhovnik, le prevelik prijatelj pivcev je bil. Sam zase je bil skop. Ljudem ni bil nepriljubljen.

Janez Gutschenigg, subsidiar, Ljubljčan, star 29 let, je bil v mašnika posvečen l. 1787. na naslov verskega zaklada. Mož je bil nadarjen, dober govornik, telesno pa slaboten. Dovolj dušno pastirskega znanja si je pridobil v Gradcu, kjer je dovršil bogoslovje. Službovati je začel začetkom maja po ordinaciji 1787, in sicer: v Mošnjah, v Begunjah in zdaj l. 1788. Preddvorom, kjer tudi ni dolgo ostal. Od tukaj gre v Šmartno pri Litiji za subsidiarja za par let, odtam pa l. 1794. v Šentjanž. Ljudje so ga radi imeli, ker ni delal razločka med njimi in se je pošteno obnašal ter zgedno živel.

Filip de Radiis, razcistercian iz Zatičine, doma v Gorici, star 49 let, je bil v mašnika posvečen l. 1763. na naslov napominanega samostana. Mož je bil videti krepak po telesu in nadarjen po duhu. Bogoslovne nauke je dovršil kot redovnik v Zatični, kjer je 15 let deloval v dušnem pastirstvu. L. 1788. je prebival v graščini „Thurn“ kot hišni duhovnik. Obnašal se je pošteno in živel zgedno. 4. septembra l. 1789. prosi dovoljenja, da sme iti v goriško škofijo.

8. Predoslje.

P. Arhangelj Mihael Peric, razkapucin, župnik, doma v Toplicah pri Novem mestu, star 44 let, je bil kot redovnik v mašnika posvečen l. 1767. Krščen je bil za Jožefa. Mož je bil nadarjen in trdnega zdravja ter dober govornik. Svoje bogoslovne nauke je dovršil v samostanu in je dosti učen. Služboval je 17 let kot redovnik, naposled je bil gvardijan v Kranju, odkoder pride l. 1787. župnikovat v Predoslje do l. 1806., ko se preseli v večnost 16. marca. Ljudje so ga radi

imeli, ker je bil prijazen z vsemi in se je pošteno obnašal ter zgledno živel.

Jožef Dornik, kaplan, doma v Kranju, star 48 let, je bil v mašnika posvečen l. 1766. na naslov kamnogoriških fužin. Mož je bil zdrav in nadarjen. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani. Služboval je 8 let kot subsidiar preddvorskega župnika pri cerkvi sv. Ksista v Predosljih, kjer zdaj od l. 1787. kaplanuje kakih 7 let, ko se preseli v Kranj, kjer je umrl dne 23. februarja 1799, star 59 let. Obnašanja je bil poštenega, ljudje so ga radi imeli, živel je zgledno. Imel je splošne predsodke.

9. Tržič.

Bernard Lukaničič, župnik, doma v Kamniku, star 56 let, je bil v mašnika posvečen l. 1757. na naslov nekega cerkljanskemu župnišču podložnega kmeta. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani. Služboval je v raznih župnijah in zlasti v Kolo vratu je župnikoval 17 let, v Tržiču pa od l. 1782. do 1801., ko se preseli za kratek čas v Moravče v pokoj, kjer je tudi umrl. Živel je zgledno.

Tomaz Kalčič, kaplan, Tržičan, star 46 let, je bil v mašnika posvečen l. 1767. na naslov ondognega društva nogavičarjev (textorum tibialium) in črevljarjev. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani. Služboval je 12 let poletu na Sv. Višarjah kot „poenitentiarius“, potem 1 leto kot subsidiar v zatiškem naddiakonatu in od l. 1783. kaplanuje v Tržiču do l. 1815., ko stopi v pokoj ter ondi umre dne 10. oktobra 1824 kot zlatomašnik. Živel je zgledno in bil dober duhovnik.

Jožef Polc, beneficiat, Tržičan, star 38 let, rojen dne 4. junija 1750, je bil v mašnika posvečen na naslov beneficija meseca avgusta 1773. Mož je bil zelo nadarjen, zdrav in krepak ter dober pridigar. Dogmatiko je dovršil na Dunaju, moralko pa v Gorici. Od l. 1779. službuje v Tržiču kot beneficiat, ustanovljen od staršev, ter je tudi ondi umrl 14. julija 1831, kot zlatomašnik. Obnašal se je pošteno, živel zgledno.

Jakob Primic, navadni duhovnik, Tržičan, star 43 let, je bil v mašnika posvečen l. 1770. na naslov 12 Tržičanov. Jako nadarjen in krepak človek je bil. Dogmatiko je dovršil na Dunaju. Služboval ni nikjer, ampak kot kurat je pomagal v Tržiču, kjer je ostal do l. 1804., ko se preseli v dunajsko nadškofijo. Živel in obnašal se je izpodbudno.

Urban Rejec (Reitz), Magušarjev beneficiat, doma v Šebrejlah na Tolminskem, star 43 let, je bil v mašnika posvečen leta 1770. Namizni naslov mu je zagotovil njegov brat Janez. Moralko, kanonično pravo

in pastirstvo je na Dunaju dovršil. Kot beneficiat v Tržiču že deluje v dušnem pastirstvu od leta 1776. Odtod gre l. 1796. kaplanovat v Staro Loko za eno leto. Mož je bil bolehen, a zgleden duhovnik. Naposled je živel zopet v Tržiču ter ondi umrl dne 13. januarja 1798.

Jožef Pruner, sacelan v tržiškem gospostvu, doma v Cirknici, star 47 let, je bil v mašnika posvečen l. 1768. na naslov grofa Lamberg. Moralko je dovršil na Dunaju. Služboval je izprva v Moravčah 12 let, potem pa je bil nekaj let hišni duhovnik v tržiški graščini. Odtod gre l. 1792. za ekspozita na Goro pri Sodržici za par let, ko pride l. 1795. za malo časa za kapitelskega kaplana in kancelista škofijskega v Ljubljano. Sam si je želel odtam na deželo, in res ga pošljejo dne 14. marca 1796 na Trstenik v pomoč staremu lokalistu Juriju Bitenjcu, kateri ga pa ni bil kaj vesel, ker se je preveč samooblastno obnašal. Dali so mu ukor ter ga posvarili tudi radi tega, ker je bil vinski bratec. Ostal je še ondi po Bitenjčevem odhodu kot upravitelj; l. 1797. pride na Golo za ekspozita, a pozneje ni znano več o njem.

Janez Ahačič, navadni duhovnik, Tržičan, star 47 let, je bil l. 1768. v mašnika posvečen na naslov Tržičanov. Moralko in kanonično pravo je dovršil deloma v Ljubljani, deloma v Gorici. V dušnem pastirstvu je deloval 12 let deloma v Štangi, deloma v Tržiču, zdaj pa živi ondi brez službe. Umrl je tudi ondi 21. avgusta 1796. Žal, bil je vinski bratec, in vsled tega ne posebno zgleden.

Lokalije: 1. Duplje.

Marko Starè, lokalist, rojen v Dobu, star 40 let, je bil v mašnika posvečen l. 1773. na naslov občine sv. Kocijana v Dobu. Mož je bil zmožen, trden in dober govornik. Dogmatiko, moralko in kanonično pravo je dovršil v Gradcu. Služboval je kot subsidiar v raznih župnijah, tudi 3 leta na Solnograškem, do sv. Mihaela 1785, ko pride kaplanovat v Šmartin poleg Kranja. Odtod pa gre o sv. Mihaelu 1787. v Duplje za lokalista, odtam pa župnikovat l. 1811. na Turjak, kjer se naposled preseli v večnost, upokojen, dne 30. marca 1827. Mož je bil zgleden duhovnik, samotarec, v družbe ni zahajal. Novotarijam cesarja Jožefa ni bil udan, zato se je zameril.

2. Goriče.

P. Fortunat Kreutter, lokalist, rojen v Trstu, star 48 let, je bil v mašnika posvečen kot redovnik bosonogi avguštinec l. 1764. Mož je bil nadarjen, telesno krepak in dober govornik. Dogmatiko,

moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani v samostanu sv. Jožefa, kjer je 19 let izvrševal službo dušnega pastirja in sicer je bil naposled samostanski prior, ko pride o sv. Juriju l. 1786. za lokalista v Gorice, kjer je sklenil svoje življenje dne 26. februarja l. 1822. Mož je bil samotarec, lepega obnašanja, brez napak, blag, zgleden duhovnik, katerega so ljudje zelo radi imeli.

3. Kokra.

Anton Ostenič, lokalist, rojen v Radovljici, star 41 let, je bil v mašnika posvečen l. 1771. na naslov Kamnogoričanov. Bil je nadarjen, krepak, pa tudi dober pridigar. Moralko in kanonično pravo je v Ljubljani dovršil. Služboval je 12 let kot subsidiar in kot kaplan v raznih župnijah: na Jesenicah 1779 do 1780. L. 1787. pride v Kokro za lokalista. Tukaj je zgradil novo župno cerkev. L. 1815. se preseli kot lokalist v Zapoge, odtod pa 12. novembra 1821 v večnost. Ljudje so ga radi imeli. V mladosti je bil nekoliko lahkomišljen, na stara leta pa je zgledno živel.

4. Lom.

Tomaz Golob, lokalist, Ločan, star 52 let, je bil v mašnika posvečen l. 1760. na naslov kostanjeviškega samostana. Bil je govornik, nadarjen in krepak človek. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Gorici. Služboval je 22 let kot tržiški kaplan, potem je bil 5 let upravitelj Poljčevega beneficija v Trziču in zdaj je lokalist v Lomu od l. 1787. do 8. oktobra 1811, ko se preseli v večnost. Ljudje so ga radi imeli, živel je zgledno.

5. Trstenik.

Jurij Bitenjc (Witnitz), lokalist, doma na Laborah v Šmartinu poleg Kranja, rojen 23. marca l. 1726., je bil po dovršenih bogoslovnih naukih v Ljubljani v mašnika posvečen dne 27. avgusta 1752 na naslov svibenskega gospostva baronice Ane Cecilije Abfaltrern. Mož je zmožen in tudi dober govornik bi bil, da se je hotel nekoliko pripraviti, telesno pa je že opešal. Služboval je 33 let po raznih župnijah: na Sori, Preddvorom in drugod. Kot lokalist na Trsteniku je služboval v l. 1787. – 1797., ko se preseli v pokoj na Golnik, kjer živi kot graščinski hišni duhovnik do 26. oktobra 1816, ko se preseli v večnost kot 91leten starček zlatomašnik. L. 1771. je bil graščinski duhovnik v gradu Thurn pri Ludoviku Ksaveriju Dinzl de Angersburg. S Trstenika je rad zahajal v Preddvor, kar so mu šteli v zlo, zlasti, ako je prišel nekoliko vesel domu, sicer je bil pa mož blagega srca in dober duhovnik. Ljudem je še v dobrem spominu „stari gospod Jurij“.

XXVII.

Dekanat: Krško.

Župnija: Krško.¹⁾

Ludovik baron Lazarini, župnik in dekan, rojen v Guttenecku, star 61 let, je bil v mašnika posvečen l. 1750. na prvo nedeljo (dne 6.) septembra v dunajskem zavodu sv. Barbare, v katerem je študiral bogoslovne nauke kot „alumnus Kleselianus“ dunajskega nadškofa. Gimnazijske nauke je dovršil pri jezuitih na Reki. Mož je bil zmožen, telesno je pa že zelo opešal, bil je učen: imel je naslov „Licenciata“ in tudi častnega kanonika. Služboval je izprva na Dunaju 5 let kot „poenitentiarius“ Curiae Archiepiscopalis pri Sv. Štefanu in 1 leto kot upravitelj župnije v „Deutsch-Altenburgu“. Leta 1760. pa je bil imenovan župnikom v Krškem s sedežem v Leskovcu. Živel je zgledno, umrl star 67 let dne 23. marca 1795. Za župnijo je bil jako zaslužen mož. Restavriral je župno cerkev in župnišče iz lastnih dohodkov in volil mnogo za popravo drugih cerkva.

Frančišek Simandl, kaplan, doma v Krškem, star 44 let, je bil v mašnika posvečen na prvo nedeljo po sv. treh kraljih l. 1770. na naslov krške mestne občine. Bil je izvrstno nadarjen in zdrav mož ter poseben govornik. Vse svoje bogoslovne nauke je na Dunaju dovršil. Služboval pa je 2 leti v kostanjeviškem okraju in 14 let v krškem, v katerem leži tudi župnija Leskovec, kjer že 12. leto službuje. Mož je bil moder in trezen, lepega obnašanja, brez napak. Živel je zgledno, ljudje so ga radi imeli. Rad je bil v zabavni družbi in zato ni posebno pazil na svojo lastno ekonomijo. Pokopan je bil 49 let star dne 31. maja 1792.

Jakob Kollisch, kaplan, Dalmatinec: „Leschensis“, star 43 let, je bil na veliko soboto l. 1777. v mašnika posvečen na naslov gospostva „Nikolaja de Modunich in Machichno et Krassich“. Bil je kmečki govornik, krepkega telesa in srednje nadarjenosti. Svoje bogoslovne nauke je dovršil v Zagrebu. Služboval je v ljubljanski nadškofiji 9 let in zdaj l. 1788. v Leskovcu, l. 1793. že v Škocijanu pri Turjaku, l. 1796. v Šentjerneju na Dolenjskem, kjer je umrl dne 6. februarja 1798. Ljudje so ga radi imeli, bil je trezen, modrega obnašanja, živel je zgledno. Žal, da je bil zelo tenkovesten, nepriljuden in razburljiv včasih.

¹⁾ Ako je govor tukaj o krškem župniku dekanu in o kaplanih, je to umeti tako, da je to leskovška duhovščina s krškim naslovom, ker v krškem mestu je bival le od leskovškega župnika odvisen vikar in pa kak beneficiat zgodnjik!

Gregorij Ulčar, kurat v Leskovcu, rojen v Dobu, star 50 let, je bil v mašnika posvečen l. 1763. na naslov treh pri deželni hiši vknjiženih kmetov: Tomaža Cirarja, Matija Jémca in Jerneja Goropečnika; pismo pa se hrani v ljubljanskem knezonadškofijskem arhivu. Mož je srednje nadarjen, a dober govornik; telesno pa je oslabeled vsled putike, ki je kriva, da mora veči del le v postelji ležati. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani. Služboval je vsega skupaj 21 let v pastirstvu in sicer deloma na Štajerskem, deloma na Kranjskem, a povsod v ljubljanski nadškofiji. Naposled je kaplanoval v Leskovcu, kjer živi tudi zdaj l. 1788., kot valetudinarij, ki pomaga mnogo v spovednici. Ljudje ga imajo radi, ker je nesvarljivega obnašanja in zglednega življenja. Bil je rad v veseli družbi. Na sv. Martina dan 1791. so ga položili v hladni grob.

Frančišek Velicogna, župnikov vikar, doma v Solkanu na Friulskem, star 42 let, je bil v mašnika posvečen l. 1771. na naslov solkanske občine. Srednje nadarjen mož je bil krepkega, zdravega telesa, a ne povsod priljubljen pridigar. Moralko in kanonično pravo je v Gorici dovršil. Služboval je ves čas v ljubljanski škofiji in od l. 1787. deluje v Krškem kot mestni vikar 10 let, a medtem je l. 1793. kaplanoval v Šmihelu pri Novem mestu. Kdaj je umrl, ni znano. Mož ni bil priljubljen, bil je sebičen, nepreviden gorečnik, rad se je prepiral. Živel je zgledno.

Jožef Vidmayr, zgodnjik ali zorničar v krškem mestu, doma v Krškem, star 66 let, je bil l. 1747. v mašnika posvečen na naslov krške mestne občine. Mož je bil jasnega razuma, telesno že opešal, govornik pa je bil navaden. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani in ima zadostno znanje. Služboval je 12 let kot kaplan v zatiškem okraju, potem pa živi ves čas v Krškem kot zgodnjik in beneficiat sv. Nikolaja, kjer pomaga tudi v dušnem pastirstvu. Umrl je dne 1. decembra 1799. Mož je bil prijazen, ljubezniv, vsem priljubljen, zgleden duhovnik. Glede svojih predstojnikov pa je bil nekoliko trmast in drzen.

Jernej Kozaglav, kurat, Novomeščan, star 62 let, je bil v mašnika posvečen na naslov gospostva „Kreutberg“ grofice Ane Marije „de Rasp“ okrog l. 1752. Srednje nadarjen človek in navaden govornik je bolehal za putiko. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani. V dušnem pastirstvu je služboval 26 let v raznih župnijah celjskega, novomeškega in krškega okraja. Največ pa se drži v leskovški župniji, kjer je tudi zdaj kot valetudinarij in spovednik. Mož je preprostega obnašanja, miroljuben, priljubljen,

žal, da je prijatelj vina, vsled česar je že dobil ukor in se je nekoliko poboljšal. Umrl je star 70 let.

Jakob Kosara (Cossara), sacelan v gospostvu „Thurnamhart“, doma v Istriji v Šent Ivanu, star 57 let, je bil v mašnika posvečen l. 1755. na naslov patrimonija. Mož je bil jasnega uma, žal, da ga je putika mučila. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani. Od l. 1783. je graščinski hišni duhovnik v gradu „Thurnamhart“ ter pomaga tudi leskovški duhovščini v spovednici. Umrl je okrog l. 1795. Bil je dober, trezen, pohleven, zgleden duhovnik nesvarljivega obnašanja, brez napak, zato je bil tudi priljubljen.

Lovrenc Drašič, razpavlinec, Hrvat: „Brebirensis“, star 56 let, je bil v mašnika posvečen kot menih na naslov samostana sv. Pavla Puščavnika v Szetizah. Bil je nadarjen in zdrav človek. Svoje bogoslovne nauke je dovršil v samostanu „Lepoglava“. Za dušno pastirstvo so ga v Zagrebu potrdili in je bil v samostanih svojega reda spovednik. Ko pa je bil njegov red razpuščen, je bival od l. 1785. v leskovški župniji v pomoč kuratom. Mož je bil moder, trezen, poštenega obnašanja, pazljiv sam nase, zgleden duhovnik. Prijatelj je nekoliko preveč nečimurnosti, menih rad skriva v svoji noši, rad hodi v družbe. Umrl je dne 9. januarja l. 1799.

Vikariat: Cerklje.

Mihael Lenček, župnijski vikar, Ljubljančan, star 47 let, je bil v mašnika posvečen l. 1765. na naslov škofjeloškega klariškega samostana. Mož je bil srednje nadarjen, navaden govornik, telesno pa trden, zdrav. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani. Služboval je 18 let nepretrgano v krškem okraju in sicer od l. 1776. že v Cerkljah, l. 1796. je že v Kostanjevici župnikoval, kjer je pa umrl dne 19. aprila 1804, star okrog 63 let. Mož je bil trezen, prijazen, priljubljen, zgleden duhovnik. Rad je zahajal v družbe, za ekonomijo se je le za silo brigal.

Matevž Piškur, subsidiar, doma v Kostelu, star 45 let, je bil v mašnika posvečen l. 1775. na naslov kostelskega gospostva. Nadarjen ni bil, pač pa priden. Telesno je bil trden, govornik pa popularen. Moralko in kanonično pravo je dovršil deloma v Gradcu, deloma pa na Dunaju. Služboval je od l. 1786. v Cerkljah; odtod se preseli v Trebnje leta 1790, na Mirno o sv. Juriju 1792. na Polšnik za eno leto, v Mirno peč l. 1796., kjer ostane 5 let, odtam pa v Šent Jernej, odkoder pride bolehen l. 1815. v Škofjo Loko k uršulinkam. Tukaj pa je 72 let star umrl dne 10. januarja 1816. Mož je bil spremenljivega obnašanja, vendar čuječ

sam nase, včasih nepreviden v pijači, vendar pa zgleden duhovnik. Ljudje so ga radi imeli, ker je bil vsele narave in je rad občeval z njimi.

XXVIII.

Dekanat: Šent Rupert.**Župnije: 1. Šent Rupert.**

Štefan Videšič, župnik in dekan, razžupnik šmihelski pri Novem mestu, star 63 let, je bil v Vidmu v mašnika posvečen l. 1749. na naslov Mokronoga. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani. Služboval je pol leta kot subsidiar na Žalostni gori, kot kaplan poldrugo leto v Šmihelu, v Šent Rupertu pa je 9 let kaplanoval, potem je bil upravitelj te župnije in nato ves čas župnik do 30. decembra l. 1805., ko se je preselil v večnost. Imel je naposled svojega upravitelja župnije in dekanata.

Ignacij Berneker, prvi kaplan, Novo-meščan, star 39 let, je bil v mašnika posvečen l. 1772. v Gradcu, kjer je dovršil svoje modroslovne, bogoslovne in kanonične nauke z naslovom doktorja v obeh fakultetah. Namizni naslov ima „in Alumnatu Gyriensi“ v Gradcu. On je bil jako nadarjen človek in izvrsten govornik, telesno pa slaboten. Služboval je prav goreče 12 let kot šentrupertski kaplan brez druge službe in beneficija. Odtod gre župnikovat v Mirno peč, kjer je ostal kakih 15 let, ko pride o sv. Juriju l. 1806. nazaj v Šent Rupert župnikovat. Tukaj ostane do svoje smrti dne 22. julija 1809. Mož je bil bolj samotarec, obnašanja pohvalnega in priporočljivega, življenja zglednega, žal, da je bil vedno bolj bolehen.

Janez Žagar, drugi kaplan, 43 let star, rojen „penes Hopfenbach“, je bil v Gorici v mašnika posvečen l. 1771. na naslov svojih sorodnikov. Bil je zelo nadarjen pa tudi zdrav mož in dober govornik. Modroslovne nauke je dovršil v Gradcu, bogoslovne pa je 1 leto slušal v Ljubljani, dovršil pa v Gorici v 2 letih. Služboval je 2 leti na Veseli gori, 3 leta pa na Poljšniku in 7 let v Šent Janžu, odkoder pride l. 1784. v Šent Rupert. Bil je goreč, natančen, zgleden duhovnik, spodbudnega vedenja, zato je tudi priljubljen pri ljudeh. L. 1793. je bil provizor v Žalini, kjer je postal lokalist in ondi čez 10 let umrl dne 8. aprila l. 1803.

Frančišek Jenič, župnikov vikar, razkpacin, doma v Stopičah pri Novem mestu, star 37 let, je bil v Trstu v mašnika posvečen l. 1774. Zelo nadarjen in čvrst, zdrav mož je bil obenem tudi nenavadno izvrsten govornik. Vse svoje bogoslovne in

modroslovne nauke je dovršil v svojem redu, kjer je tudi 7 let služboval kot spovednik in pridigar. Žunaj reda pa je 2 leti kaplanoval v Stopičah in od l. 1787. v Šent Rupertu. L. 1793. je kaplanoval že v Mokronogu, l. 1796. pa v Križevem pri Kostanjevici. L. 1800. je bil že lokalist v Brusnicah kakih 11 let, ko stopi v pokoj in živi kot graščinski duhovnik v Strugah. Umrl je pa v Velikem gabru dne 30. decembra 1814. Bil je goreč zgleden duhovnik, obnašal se je primerno po svojih redovnih pravilih, bil je priljubljena oseba povsod.

Anton Černigoj (Cernigoj), beneficiat na Veseli gori, rojen v Škrilah, star 42 let, je bil v Gradcu v mašnika posvečen l. 1771. na naslov kamenske občine na Goriškem. Bil je nadarjen in dober pridigar, žal, da je vedno bolehal. Moralko in kanonično pravo je v Ljubljani dovršil. Služboval je v dušnem pastirstvu 6 let v Vipavi, 5 let v zatiškem okraju, 6 let pa v šentrupertskem. L. 1793. je bil lokalist pri sv. Martinu v Kalu, zdaj šentjanske župnije. Čez 10 let se preseli kot kurat v Trebnje, odkoder se kmalu preseli v Žužemberk, odtam pa k Sv. Roku v šentrupertski župniji pri Zagoricah, kjer je pa umrl dne 31. januarja 1814. Mož je bil samotarec, obnašal se je prav dobro, živel je zgledno kot dober duhovnik. Ljudje so ga radi imeli.

Simon Kordeš (Cordisch), kurat v pokoju, rojen v Loškem potoku, star 56 let, je bil l. 1756. v mašnika posvečen na naslov meščanstva v Ložu. Mož je bil nadarjen, telesno oslavljen, pridigar pa za prosto ljudstvo. Moralko in kanonično pravo je v Ljubljani dovršil. Služboval je 15 let v Šent Rupertu kot vikar in kaplan, 12 let je župnikoval na Poljšniku, 3 leta je bil župnik-vikar „in Thall“ in zdaj od l. 1786. v pokoju živi v Šent Rupertu, kjer je umrl dne 13. aprila 1800. Mož se je lepo in pošteno obnašal, živel je zgledno; tresel se je po telesu.

Janez Žmavec (Shmauz), kurat, rojen v Mirni, star 62 let, je bil v mašnika posvečen v Gorici l. 1750. Namizni naslov mu je zagotovila čemšeniška župna cerkev. Bil je jako nadarjen mož, izvrsten katehet, telesno pa je revež popolnoma opešal. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani. Služboval je na Mirni 8 let kot kaplan, potem pa je pomagal, dokler je mogel, duhovnikom na Veseli gori. Umrl je star okrog 75 let dne 16. oktobra 1801. Mož je bil pravi Izraelec, o katerem ni bilo prevare, živel je kot samotarec prav zgledno.

Martin Hrovatič, kurat, doma pri Svetem Križu, star 47 let, je bil v mašnika posvečen na naslov gospostva „Thurn“ l. 1765. v Gorici. Nadarjen je bil zelo, moči pa je imel srednje; tudi govornik je bil. Moralko in kanonično pravo je dovršil na Dunaju,

dogmatiko pa v 2 1/2 letih v Gradcu. Služboval je 2 leti v Šent Janžu kot subsidiar, kakršno službo je imel 1 leto tudi v Šent Lovrencu ob Temenici, kot kaplan pa je bil 3 leta pri Sv. Križu, 6 let na Poljšniku in 2 leti v Kolovratu, odkoder pride v Šent Rupert v začasni pokoj. L. 1793. je bil že provizor pri Sv. Trojici, kjer je potem tudi župnikoval do 2. novembra 1805. ko se preseli v večnost. Mož je bil zelo melanholičen, živel je zgledno.

Francišek Štular, „Aulicus“, kurat, doma v Kropi, star 37 let, je bil v mašnika posvečen na naslov Kroparjev 23. septembra l. 1775. v Gornjem gradu. Bil je krepak, zdrav mož, zelo nadarjen in tudi dober govornik. Vse svoje bogoslovne nauke je dovršil v Ljubljani z dobrim uspehom. V dušnem pastirstvu ni nikdar deloval. Bil je več let graščinski duhovnik v šentrupertski župniji do 14. avgusta l. 1803, ko je ostavil to solzno dolino „in Croisenbach“. Obnašal se je spodobno, živel je zgledno, brez napak.

2. Mokronog.

Francišek Berneker, župnik, Novomeščan, star 48 let, je bil v mašnika posvečen v Gorici l. 1766. na naslov gospostva „Sili in Shakaine“ na Hrvaškem. Bil je zelo nadarjen, izvrsten govornik in krepak človek. Svoje bogoslovne nauke je dovršil v Zagrebu ter je prijatelj beriva. Služboval je pol leta kot subsidiar v Stopičah, 9 let kot kaplan v Šent Rupertu in od l. 1776. že župnikuje prav goreče v Mokronogu, odkoder gre za kanonika v Novo mesto. L. 1799. je bil že ondi, a je 8. julija 1803 umrl star 63 let. Ljudje so ga radi imeli, bil je mož lepega obnašanja, brez napak, zgleden duhovnik.

Jozef Purger, kaplan, Novomeščan, star 46 let, je bil v mašnika posvečen v Gorici l. 1761. na naslov gospostva v Otočicah (Wördl) gosp. Schweiger. Govornik je dober in tudi zmožnosti in zdravje ni napačno. Svoje bogoslovne nauke je dovršil deloma v Ljubljani, deloma v Gorici. Pohvalno je služboval 7 let v zatiškem, 20 let pa v novomeškem okraju. Umrl je v Mokronogu dne 2. decembra 1795. Živel je zgledno, bil je dober duhovnik.

Matevž Petrič, kurat, Vipavec, star 60 let, je bil v mašnika posvečen l. 1749. v Vidmu na naslov Vipave. Bil je zmčen človek, dober govornik, telesno pa je opešal. Svoje bogoslovne nauke je v Ljubljani dovršil. Služboval je v novomeškem okraju 30 let kot kaplan in kot župnijski vikar prav goreče. Obnašal se je vedno dobro, živel pa zgledno kot nesvarljiv duhovnik. Živel je v pokoji ob svojem prislužku l. 1788., a je kmalu potem umrl.

Volbank baron Gall, navadni duhovnik, rojen na Mirni, star 70 let, je bil v mašnika posvečen v Gradcu l. 1740. na naslov patrimonija. Nadarjenosti je plemenite, telesno pa je popolnoma opešal. Vse svoje nauke je dovršil v Gradcu. V dušnem pastirstvu ni nikdar služboval. Živel je zgledno, obnašal se svojemu stanu primerno, napak ni imel nobenih. Umrl je tukaj dne 26. oktobra 1800 kot zlatomašnik.

3. Trebelno.

Gregor Kragelj, župnik, doma v Tolminu, star 52 let, je bil v mašnika posvečen v Gorici l. 1761., kjer je dovršil svoje bogoslovne nauke, na naslov patrimonija. Mož je bil zelo nadarjen, telesno že slaboten, a goreč govornik. Služboval je kot kaplan 7 let v kostanjeviškem okraju, od l. 1769. pa župnikuje prav uspešno na Trebelnem dobrih 20 let, ko se preseli v večnost. Vedno se je prav pohvalno obnašal ter zgledno živel.

Martin Hitevec (Hiteutz), kaplan, rojen v Stopičah, star 37 let, je bil v mašnika posvečen na naslov mesta Lož l. 1775. na Dunaju, kjer je dovršil svoje bogoslovne nauke. Bil je bistrega uma in dober govornik ter zdrav mož. Služboval je „Runae“ in od l. 1784. nekaj let kot kaplan na Trebelnem, že l. 1793. je bil župnijski vikar v Šent Janžu, kjer pa ni dolgo pastiroval, kajti umrl je dne 23. julija 1795. Ljudje so ga radi imeli, bil je zgleden, dober duhovnik vseskozi brez napak.

Jakob Pečnikar, župnikov vikar, doma v Mengšu, star 38 let, je bil na naslov kmetov v mašnika posvečen l. 1774. v Gorici, ter imel lepe zmožnosti, dušne in telesne. Svoje bogoslovne nauke je v Gradcu dovršil. Služboval je poldrugo leto na Štajerskem, od l. 1779. pa je na Trebelnem, kjer je ostal kakih 10 let. Mož je lepega obnašanja in zgleden duhovnik.

4. Polšnik.

Anton Pleskovič, župnik, rojen v šentrupertski župniji, star 47 let, je bil v Gorici, kjer je dovršil svoje bogoslovne nauke, v mašnika posvečen l. 1762. na naslov g. Juriča v Strugi. Jako nadarjen mož je bil krepkega, zdravega telesa in izvrsten govornik. Služboval je v Šmihelu kot kaplan 2 leti, kot upravitelj pa 3 leta, v Šent Rupertu je kaplanoval 1 leto. Kot župnijski vikar na Doleh je pastiroval 13 let, ko dobi l. 1783. polšniško župnijo, katero je vodil 16 let. Umrl je ondi dne 21. februarja 1799. Ljudje so ga radi imeli, obnašal se je vseskozi pohvalno brez napak, živel je zgledno.

Martin Seljak (Sellak), kaplan, doma v Tolminu, star 35 let, je bil na naslov Idrjičanov l. 1782. v mašnika posvečen v Gorici, kjer je dovršil svoje bogoslovne nauke, katere je v Celovcu pričel. Srednje nadarjen mož je bil močnega zdravega telesa in še dosti govornika. Služboval je goreče in uspešno 6 let: na Žalostni gori 2 leti, na Doleh 1 leto kot subsidiar. Odtam pride l. 1786. na Polšnik kaplanovat. L. 1793. ga najdemo že v bohinjski Srednji vasi, kjer je l. 1797. še deloval do dne 25. decembra, ko je umrl. Ljudje so ga radi imeli, bil je rad v veseli družbi, živel je zgledno.

Vikariati: 1. Dole.

Janez Žerovec, župnijski vikar, razkapucin, doma v Idriji, star 43 let, je bil v mašnika posvečen l. 1769. Nadarjen ravno ni bil, pač pa priden, zdrav in dober pridigar. Svoje bogoslovne nauke je dovršil v redu in še prebira znanstvene knjige. Kot redovnik je služboval 14 let v samostanu, od l. 1785. pa je na Doleh pastiroval. L. 1796. je služil za kateheta v Idriji, l. 1799. je v Preserjih kaplanoval, v l. 1800. 1803. v Šmariji, potem v Zgornji Idriji, l. 1805. v Kropi, potem je bil Megušarjev kuratni beneficiat v Višnji gori, odkoder pride v Duplje kot deficient l. 1812., kjer ga pa smrt pobere 25. aprila 1813. Ljudje so ga prav radi imeli. Njegovo samostansko ime je bilo: „o. Didak“. Obnašal se je po redovniško, živel prav zgledno, brez napak.

Jožef Skander, subsidiar, razkapucin „o. Ksaver“, rojen na Brezovici („in Mostall“), star 39 let, je bil v mašnika posvečen l. 1773. Bil je nadarjen in krepak človek ter dober govornik. Dovršil je svoje bogoslovne nauke v samostanu, kjer je služboval poprej 12 let, ko pride l. 1785. na Dole. Ljudje so ga radi imeli, obnašal se je dobro, živel prav zgledno brez napak.

2. Šent Janž.

Martin Zeppè, župnijski vikar, doma „in Fano St. Martini“, star 48 let, je bil v mašnika posvečen na Dunaju l. 1773. na naslov Renilovičevega gospodstva na Hrvaškem, bil je izvrsten govornik, nadarjen in hraber človek. Svoje bogoslovne nauke je dovršil na Dunaju. Služboval je v Šmihelu, v Boštanju in tukaj kot vikar skupaj 15 let. Župnikoval je pa l. 1793. že v Boštanju, kjer je naposled v pokoju umrl dne 31. januarja 1817. Prav pohvalno se je obnašal, zgledno, brez napak živel, zato so ga ljudje tudi radi imeli.

Andrej Sova, subsidiar, doma v Tolminu, star 41 let, je bil v mašnika posvečen v Kapodistriji

l. 1781. na naslov dveh tolminskih kmetov. Bil je nadarjen in krepak mož ter izvrsten govornik. Dogmatiko in kanonično pravo je dovršil v Gradcu, moralno pa na Dunaju. Služboval je kot subsidiar 3 leta na Žalostni gori, kot kaplan 1 leto v Šmihelu, od l. 1786. pa službuje v Šent Janžu. L. 1793. je že kaplanoval v Šentjurju pod Kumom, poprej pa je živel v Škofji Loki nekaj časa kot domači učitelj, l. 1796. pa v Mokronogu, odkoder čez nekaj let pride za župnijskega vikarja na Dole do l. 1815. Odtam se preseli v Šinkov turn v vodiški župniji za kratek čas kot ekspozit in kot tak je l. 1818 deloval že v Bevkah pri Vrhniki, kjer si je pa dne 11. marca 1821 nesrečno vrat prerezal z britvijo in umrl. Ljudje so ga radi imeli, bil je poštenega obnašanja in zglednega življenja brez napak in strasti.

3. Sv. Trojica.

Matija Mrvič, župnijski vikar, doma v stopiški župniji, star 53 let, je bil v mašnika posvečen v Gorici l. 1764. Namizni naslov ima zagotovljen v Shakajnah. Bil je dovolj zmožen in goreč pridigar, žal, da je telesno že opešal. Svoje bogoslovne nauke je dovršil v Ljubljani. Služboval je kot subsidiar 2 leti v Stopičah, 1 leto v Šmihelu, v Šent Rupertu 11 let, kot kaplan v Šent Janžu, kjer je bil potem župnijski vikar 7 let in pri Sv. Trojici je že od l. 1785. nekaj let. Bil je dober, pobožen in zgleden duhovnik brez vsake najmanjše napake.

XXIX.

Dekanat: Svibno.

Župnije: 1. Svibno.

Janez Krstnik Mihelič, župnik in dekan, doma na Dobravi v mošenjski župniji (zdaj pri Kropi), star 40 let, je bil v mašnika posvečen dne 25. septembra 1775 na naslov kmetov v Vogljah. Bil je izvrsten govornik in zdrav človek. Vse svoje bogoslovne nauke je izborno dovršil v Ljubljani, bil je nadarjen mož. Služboval je 4 leta v Rogatcu na Štajerskem, 7 let v Radečah prav pohvalno, in sicer na prvi službi kot kaplan, na drugi kot župnik. V Svibnem ni bil dolgo. Ljudje so ga povsod radi imeli, obnašal se je čednostno, živel zgledno.

(Dalje)

Vsebinska: *šematizem duhovnikov in duhovnij v ljubljanski nadškofiji l. 1788.*